

TAJEMNÝ MUŽ S DÝMKOU

Hubert se stal pro Helenu zosobněním mužského ideálu.

Nedokázala si vysvětlit, v čem spočívala síla, která ji sevřela do pevných kleští, z nichž se nemohla vymanit. Cítila, že on je ten pravý, že jenom s ním konečně pozná tu vysněnou, nekonečnou lásku, silnou a nezničitelnou, lásku na celý život.

Jihla v supermarketu při pohledu na karton s kuřaty a něžně brala do rukou majonézu, na které byl nápis Ovoprag, n.p. Praha. Všechno jí ho připomínalo.

Nepřekonatelně se do sebe zamilovali.

Tajné schůzky za pomoci promyšlené konspirace jejich vzájemnou touhu ještě zvyšovaly. Všechno bylo pro ně nedostupné a vzácné už jenom tím, že byli od sebe vzdáleni dvě stě kilometrů. Hubert naštěstí hodně jezdil, služební cesty měl v popisu práce, takže si občas mohl nějakou přizpůsobit, nebo dokonce vymyslet. A Helena si zase díky Igorovu pochopení a toleranci mohla dopřát návštěvu kolegyně v Jihlavě nebo účast na divadelním festivalu v Ústí nad Labem. Prožívali spolu romantické okamžiky zakázané lásky...

Složitě se scházeli na zámku Červená Lhota, v malém penzionu kdesi uprostřed Moravského krasu, a někdy jim musela stačit jediná hodina v denním baru, kde se jen drželi za ruku a mlčky si hleděli do očí... Aniž by o tom kdy mluvili, jejich touha nebyla založená na sexuálním

chtíči, který je obvykle hnací silou čerstvě zamilovaných párů. Po prvním překotném sexu v hotelu Imperial se Hubert choval spíš zdrženlivě, jako by se styděl. Když se ho Helena dotýkala, objímala ho a toužila projevit své city, přijímal to dokonce s jistými rozpaky.

Byly to důsledky puritánské výchovy jeho matky a v neposlední řadě i stereotyp manželství s Janou, které probíhalo podle předepsaného vzoru a bez velkých emocí.

Helenu jeho zvláštní, až nepatřičná plachost ještě víc přitahovala. A Hubert si zase musel zvykat na nečekanou záplavu slov plných lásky a obdivu, kterou u své ženy postrádal. Bylo to klasické klišé začínajícího vztahu, ve kterém kupodivu sex nehrál určující roli. Tím spíš Helena vnímala jen tu lepší část Hubertovy komplikované osobnosti.

První výstražné signály jeho povahy odmítala.

Zcela v rozporu s Hubertovou plachostí vyplouvala na povrch jeho žárlivost a potřeba naprosté oddanosti. Vyžadoval respekt, který začal brzy hraničit až téměř s pocitem strachu. Přesto se k němu Helena upínala jako k prototypu dokonalého muže, ke kterému mohla vzhlížet, obdivovat ho a vážit si ho. Byla okouzlená vším, co byl ochoten kvůli ní udělat.

V tom byl Hubert skutečně muž činu.

Janě řekl, že jde na služební večeři. Odmítl koprovku, ještě jí vynadal, že nemá vyžehlenou bílou košili, a vyrazil po dálnici na Heleninu premiéru do moravské metropole.

V divadle spolu neměli možnost promluvit ani slovo. Při děkovačce ho viděla sedět v hledišti na druhém konci řady, ve které seděl Igor a celá rodina.

Parfém od Diora a benátskou masku jí nechal v šatně.

Když pak o pár týdnů později dostal divadelní soubor možnost hrát představení pro české krajany ve Vídni, zařídil Hubert přes svoje obchodní kontakty, aby tam Heleně na jeviště doručil poslíček obrovskou kyticí růží s lístkem napsaným jeho rukou.

Myšlenky si přenášeli na dálku a Helena s ním byla jako ve snách.

Následovalo půl roku tajných setkávání a ranních telefonátů, marně skrývaných před dětmi. Půl roku lží, výmluv, šíravé touhy a pocitu viny.

O prázdninách jeli na dovolenou. Každý se svou rodinou. Hubert do Jugoslávie, Helena na Rujánu. Ta doba byla k nepřečkání. Helena šílela strachem, co bude, až se vrátí, jestli na ni Hubert zapomene, jestli to skončí... První telefonát po dovolené však jednoznačně prokázal, že tytéž obavy prožíval i Hubert.

Domluvili si společný víkend v Mariánských Lázních.

—

Večer přšelo.

Na první noc nemohli sehnat ubytování, tak ji strávili v autě.

Zaparkovali v lese u Mariánských Lázní. Jejich touha po vzájemné blízkosti byla tak silná, že dlouho jen seděli a tiše se drželi za ruce, než byli schopni pojmenovat své pocity během odloučení.

Když si pak v dešti vyčistili zuby stylově minerálkou, sáhl Hubert do uzavřené přihrádky v kufru auta a vytáhl kulatou krabičku Solviny. Helena se v prvním okamžiku lekla, že bude chtít, aby svoji lásku prověřili očistou

pomocí drsné pasty na ruce od šmíru. Ale stalo se něco neuvěřitelného.

Hubert odstranil vrchní vrstvu čisticího prostředku a vytáhl z něho zlatý valisový řetízek. Přesně takový, jaký měl na opáleném krku on, jen o něco delší. Opláchl ho minerálkou, osušil a zapnul šokované Heleně kolem krku.

„Musel jsem ho koupit tajně, bez kluků... Janě jsme ho kupovali společně, takže bylo těžký jim vysvětlit, že se do toho zlatnictví musím ještě vrátit. Vymluvil jsem se, že jsem tam něco zapomněl, a nechal jsem kluky na rohu v cukrárně.“

Hubert vysvětloval okolnosti nákupu a Helena si v tom okamžiku uvědomila, že zrovna tohle teď slyšet nechtěla. Ucítila nepatrný záblesk žárlivosti na Janu.

Netušila, že stejný řetízek nebude zdaleka to jediné, s čím se bude muset smířit.

Leželi vedle sebe na sklopených sedačkách, což bylo nepohodlné, ale romantické k zalknutí. Déšť bubnoval do kapoty červené škodovky a mezi kapkami potichu šustily italské písničky, na které Helena tak ráda tančila. Hubert je pro ni tajně nahrál na kazetu.

Tehdy si řekli, že bez sebe nemůžou žít a že se musí najít cesta, jak být spolu a neublížit přitom ostatním. Helena neměla tušení, jak se dá něco takového provést v praxi, ale byla silou citu, který v sobě měla, naprosto ochromená. Nad ním už byla jen láska mateřská.

Marek byl to jediné, co by nebyla ochotná nikdy obětovat.

Jinak všechno. Byla si svou láskou tak jistá...

—

Na konci prázdnin všechno prasklo.

Po návratu z Mariánských Lázní to Helena nevydržela a Igorovi všechno vyklopila.

Věděla, že je to špatně, že dělá chybu, že přece nemůžou rozbít dvě fungující rodiny, navíc jednu s postiženým dítětem, jenom proto, že nedokážou zvládnout momentální emoce.

Hubert byl na služební cestě v Belgii, když zazvonila s kufrem v ruce u své nejlepší kamarádky Lindy, aby si tam dala čas na rozmyšlenou. Linda byla jediná, která o Hubertovi všechno věděla. Nezbyvalo jí, než zoufalou a rozpolcenou Helenu přijmout. Mareček byl zmatený, nechápal, proč teď musí s maminkou bydlet jinde, ale její rozhodnutí odmalinka respektoval a bral jako samozřejmost. Byl to poslušný a hodný kluk, mámě věřil a miloval ji nade všechno, stejně jako ona jeho.

U Lindy došla Helena k závěru, že je to všechno nesmysl, že to prostě nemůže udělat a že se musí vrátit k Igorovi. Její rozhodnutí však zmařil Hubertův naléhavý hlas v telefonu.

„Proč mě opouštíš ve chvíli, kdy se nemůžu bránit? To je od tebe nefér, ukončit všechno, když jsem od tebe daleko. Ještě počkej, musíme se sejít!“

A když jí přiznal, že už Janě všechno řekl a požádal o rozvod, definitivně mu podlehla.

Její osudová láska však byla plná bolesti a výčitek svědomí.

—

Než došlo k rozvodu s Igorem, nastalo pro Helenu jedno z nejhorších období života.